

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 88.

Vydána dne 25. října 1948.

Cena Kčs 3.40.

OBSAH:

(236.—239.) **236.** Zákon o vojenské nemocenské péči. — **237.** Zákon, jímž se stanoví podmínky, za kterých lze některým osobám udělit oprávnění k vykonávání zubní techniky. — **238.** Nařízení, jímž se provádějí některá ustanovení zákona o státním soudu.

236.**Zákon**

ze dne 7. října 1948

o vojenské nemocenské péči.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Osobní rozsah vojenské nemocenské péče.

§ 1.

(1) Účastníky vojenské nemocenské péče (dále jen „účastníci“) jsou jednak

1. vojenské osoby v činné službě, a to
 - a) vojenské osoby z počtu mužstva konající jakoukoli vojenskou činnou službu, počítajíc v to dělesloužící poddůstojníky,
 - b) důstojníci presenční služby,
 - c) důstojníci a rotmistři v záloze konající jakoukoli vojenskou činnou službu, počítajíc v to zejména též dobrovolnou další činnou službu,
 - d) důstojníci a rotmistři z povolání, jakož i čekatelé, činně sloužící i na dovolené s čekáním,
2. žáci vojenských škol a vojenští učňové a elévové, i když nejsou vojenskými osobami v činné službě, jednak, nejsou-li pojištěni pro případ nemoci a mateřství podle zákona o národním pojištění,
3. vojenské osoby mimo činnou službu, a to
 - a) důstojníci a rotmistři ve výslužbě,
 - b) důstojníci a rotmistři v záloze s trvalým nebo dočasným výslužným,
 - c) dělesloužící poddůstojníci s výslužným,
4. vojenští pensisté,

5. invalidi z počtu mužstva, bývalí poddůstojníci z povolání a bývalí bosensko-hercegovští četníci, pobírají-li vojenské odpočívňé platy,
6. pozůstalí, příslušejí-li jim vojenské zaopatřovací platy.

(2) Vojenská nemocenská péče se vztahuje i na rodinné příslušníky účastníků (§ 2) s výjimkou vojenských osob z počtu mužstva, důstojníků presenční služby a důstojníků a rotmistřů v záloze, nejsou-li tito rodinní příslušníci pojištěni pro případ nemoci a mateřství podle zákona o národním pojištění a nevztahují-li se na ně ani ustanovení zákona o národním pojištění o dávkách rodinných příslušníků z pojištění pro případ nemoci a mateřství.

§ 2.

Rodinní příslušníci.

(1) Za rodinné příslušníky podle tohoto zákona se pokládají, žijí-li ve společné domácnosti s účastníkem:

- a) manželka (manžel),
- b) družka (druh), pokud v den nápadu dávky žila s účastníkem ve společné domácnosti již alespoň šest měsíců,
- c) děti manželské i nemanželské, pastorcí a osvojení do dokonání 16. roku,
- d) děti ve věku od 16. do 25. roku, připravující-li se soustavně na budoucí životní povolání studiem nebo jiným školením (výcvikem),
- e) děti bez věkového omezení, nemohou-li si pro tělesnou nebo duševní vadu vlastní prací opatřit výživu, nebo je-li na ně vypláceno výchovné.

(2) Za rodinné příslušníky se dále pokládají, jsou-li výživou převážně odkázáni na účastníka,

- c) rodiče, prarodiče, tchán, tchýně,
- b) schovanci, sourozenci a vnuci za podmínek uvedených v odstavci 1, písm. c) až e), jestliže v den nápadu dávky žili s účastníkem ve společné domácnosti již alespoň šest měsíců,
- a) sestra nebo dcera účastníka, vede-li mu domácnost a žila-li s ním v den nápadu dávky ve společné domácnosti již alespoň šest měsíců,
- d) rozvedená manželka (manžel), má-li k ní manžel vyživovací povinnost.

(3) Podmínka společné domácnosti se pokládá za splněnou i tehdy, žijí-li manželka (manžel) nebo děti odděleně z důvodů plynoucích z vojenské služby, vzhledem k výchově dětí nebo bytové tísní nebo z důvodů zdravotních, hospodářských, vzdělávacích anebo z podobných závažných důvodů.

§ 3.

(1) Vojenská správa může podle směrnic, které vydá ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem financí, výjimečně poskytovat dávky vojenské nemocenské péče těmto osobám, nejsou-li pojištěny pro případ nemoci a mateřství podle zákona o národním pojištění:

- a) důstojníkům a rotmistrům z povolání, jakož i čekatelům na dovolené bez platu,
- b) osobám, kterým byly přiznány zaopatřovací požitky nebo příspěvek na výživu podle § 49 zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb., o vojenských požitcích zaopatřovacích,
- c) osobám, kterým byl přiznán dar z milosti, protože dříve konaly vojenskou službu,
- d) osobám, kterým byl podle zákona č. 76/1922 Sb. přiznán jen přírůstek za zranění podle jeho §§ 66 až 73,
- e) legionářům a účastníkům národního boje za osvobození,
- f) vojenským invalidům, kteří nedostávají vojenské zaopatřovací platy a byli přijati pro svoji nemajetnost a neschopnost k výdělku do vojenské invalidovny nebo do domova pro přestárlé opuštěné legionáře,

g) osobám dostávajícím vojenské vysokoškolské stipendium, nevztahují-li se na ně ustanovení zákona o národním pojištění o dávkách rodinných příslušníků z pojištění pro případ nemoci a mateřství a nejsou-li ani rodinnými příslušníky podle § 2,

- h) rodinným příslušníkům (§ 2) osob uvedených pod písm. a) až g), jde-li o případy hodné zvláštního zřetele,
- ch) příslušníkům cizích armád služebně přiděleným na území Československé republiky a jejich rodinným příslušníkům tam dlícím, je-li poskytována obdobná péče v cizím státě československým občanům, nebo byl-li převzat závazek k poskytování nemocenské péče.

(2) Vojenská správa poskytuje vojenskou nemocenskou péči nebo jednotlivé její dávky osobám povoláním k osobním úkonům, které se stanou příslušníky branné moci a u nichž to vyžaduje povaha konaných úkonů. Na tyto osoby se nevztahují předpisy o národním pojištění nemocenském. O rodinných příslušnících těchto osob platí ustanovení § 55. Podrobnosti stanoví ministr národní obrany nařízením.

§ 4.

(1) Vojenským osobám v činné službě uvedeným v § 1, odst. 1, č. 1 a 2 náleží po dobu činné vojenské služby dávky jen vojenské nemocenské péče.

(2) Na vojenskou nemocenskou péči nemají nárok osoby, které žijí trvale v cizině z jiných než služebních důvodů.

§ 5.

(1) Účast na vojenské nemocenské péči vzniká dnem, kdy byly splněny všechny předpoklady ji podmiňující a zaniká dnem, kterým pomine kterýkoli z nich.

(2) Nárok na jednotlivé dávky vojenské nemocenské péče náleží, jestliže skutečnosti podmiňující nápad dávky nastaly v době účasti na vojenské nemocenské péči nebo nejpozději do šesti týdnů od jejího zániku. Dávky napadlé po zániku účasti na vojenské nemocenské péči nenáleží osobám, které mají nárok na dávky nemocenského pojištění podle zákona o národním pojištění nebo na zaopatření podle zákona ze dne 18. července 1946, č. 164 Sb., o péči o vojenské a válečné poškození a oběti války a fašistické persekuce,

(3) Po dobu, po kterou má účastník nárok na dávky vojenské nemocenské péče, trvá nárok na dávky též pro jeho rodinné příslušníky.

Dávky vojenské nemocenské péče.

§ 6.

(1) Ve vojenské nemocenské péči se poskytují dávky věcné (§§ 7 až 15) a dávky peněžité (§§ 16 až 19).

(2) Dávky věcné jsou:

1. ošetřování v nemoci a zvláštní léčebná péče, a to:
 - a) mimoústavní ošetřování (§ 7);
 - b) ústavní ošetřování (§ 8);
 - c) zvláštní léčebná péče (§ 9);
 - d) výpomoc v rodině (§ 11);
2. pomoc v mateřství, a to:
 - a) mimoústavní ošetřování (§ 12, odst. 1);
 - b) ústavní ošetřování (§ 12, odst. 2);
 - c) dětská výbava (§ 12, odst. 3);
3. péče o chrup (§ 13);
4. pomoc při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách (§ 14);
5. pomoc proti neplodnosti (§ 15).

(3) Dávky peněžité jsou:

1. peněžité dávky v mateřství (§ 16);
2. zvláštní výpomoc při sociálních chorobách (§ 17);
3. náhrada za výpomoc v rodině (§ 18);
4. pohřebné (§ 19).

Dávky věcné.

Ošetřování v nemoci a zvláštní léčebná péče.

§ 7.

Mimoústavní ošetřování.

(1) Účastníkům a rodinným příslušníkům (§ 2) náleží v nemoci bezplatně lékařské ošetřování, léky, potřebné léčení a terapeutické a orthopedické pomůcky. Ošetřování musí odpovídat současnému stavu a úrovni lékařské vědy a lékařských zařízení a musí býti hodnotné a účelné.

(2) Ošetřování se poskytuje, dokud nemoc trvá, nejdéle však po dobu jednoho roku po zániku účasti na vojenské nemocenské péči. Trvá-li nemoc déle, poskytuje se další ošetřování jen, pokud je nemocný účastník neschopný práce.

§ 8.

Ústavní ošetřování.

(1) Účastníci a rodinní příslušníci mají, je-li toho třeba, na místo a v rozsahu ošetřování podle § 7 nárok na bezplatné léčení a ošetřování ve vojenských nebo občanských léčebných a ošetřovacích ústavech.

(2) Vojenská správa může účastníkům a rodinným příslušníkům poskytnout ústavní ošetřování podle odstavce 1 také na univerzitních klinikách.

(3) Podmínky a podrobnosti poskytování ústavního ošetřování určí vojenský nemocenský řád (§ 34).

§ 9.

Zvláštní léčebná péče.

(1) Místo ošetřování podle §§ 7 a 8 se poskytuje, je-li toho podle zásad stanovených vojenským nemocenským řádem třeba, ošetřování v odborných léčebných a ošetřovacích ústavech a lázních.

(2) Vojenská správa může poskytnout ošetřování v zařízeních uvedených v odstavci 1 také, aby odvrátila nebo oddálila hrozící neschopnost k výkonu vojenské služby (práce) nebo trvale chorobný stav snižující schopnost k výkonu vojenské služby (pracovní schopnost). Tuto péči může poskytnout také proto, aby odloučila nemocného a zamezila tím ohrožení nemocného nebo osob v jeho okolí.

(3) Za účely uvedenými v odstavci 2 může vojenská správa poskytnout též mimoústavní ošetřování v rozsahu § 7.

(4) Podmínky a způsob zvláštní léčebné péče určí vojenský nemocenský řád.

§ 10.

Podmínky pro odevzdání do ústavu.

(1) K odevzdání do ústavu podle § 8 nebo 9 u osob uvedených v § 1, odst. 1, č. 3 až 6, v § 1, odst. 2 a v § 3 je zpravidla zapotřebí svolení nemocného. Za osoby mladší 18 let dává svolení zákonný zástupce.

- (2) Svolení podle odstavce 1 není třeba,
- a) v naléhavých případech,
 - b) nežije-li nemocný ve společné domácnosti se členy rodiny,

- c) vyžaduje-li nemoc ošetřování a péče, které nemocnému nemohou být poskytnuty mimo léčebný ústav,
- d) vyžaduje-li toho druh nemoci, zejména jde-li o nemoc nakažlivou,
- e) jednal-li nemocný proti předpisům o chování nemocných a dozoru nad nimi nebo proti příkazům ošetřujícího lékaře,
- f) vyžaduje-li stav nebo jednání nemocného jeho stálého pozorování,
- g) vyžaduje-li rozpoznání choroby pozorování nebo vyšetření, jež může být provedeno toliko v ústavě, zejména je-li nutné, aby byla posouzena neschopnost k výkonu služby (pracovní neschopnost).

(³) Ustanovení § 92, odst. 4 zákona č. 76/1922 Sb. a § 13 zákona ze dne 31. května 1932, č. 83 Sb., o úpravě náležitostí vojenských osob z počtu mužstva v činné službě a některých jiných osob jim co do náležitostí na roveň postavených, jakož i o zapatření dělesloužících, zůstávají nedotčena.

§ 11.

Výpomoc v rodině.

Účastníci nebo rodinné příslušníci, která obstarává sama domácnost svou nebo účastníkovu a pečuje alespoň o jedno dítě [§ 2, odst. 1, písm. c) až e)], může vojenská správa poskytnout nebo vhodným způsobem zařídit výpomoc v rodině, je-li pro nemoc nebo mateřství v ústavním ošetřování nebo je-li z těchto důvodů upoutána z příkazu lékaře na lůžko. Výpomoc se neposkytuje, lze-li spravedlivě požadovat, aby si účastnice (účastník) opatřila náhradu, nebo byla-li před onemocněním nebo obvykle v domácnosti činná trvalá výpomocná síla. Výpomoc se může poskytnout nejdříve od patnáctého dne po tom, kdy nastaly rozhodné skutečnosti, a to nejvýše po 365 dnů. Podmínky a podrobnosti určí vojenský nemocenský řád.

§ 12.

Pomoc v mateřství.

(1) Účastníci nebo rodinné příslušníci náleží v mateřství bezplatně pomoc lékařská a pomoc porodní asistentky (mimoústavní ošetřování).

(2) Vojenská správa poskytuje podle potřeby ošetřování v porodnici nebo v podobném ústavě (ústavní ošetřování). Pro ústavní ošetřování při porodu platí obdobně ustanovení §§ 8 a 10.

(3) Vojenská správa poskytuje dětské výbavy; místo dětské výbavy může být poskytnuta peněžitá náhrada, jejíž výši určí vojenský nemocenský řád.

§ 13.

Péče o chrup.

(1) Mimo léčení nemocí zubů (§§ 7 a 8) poskytuje vojenská správa účastníkům a rodinným příslušníkům bezplatně ošetření zubů a jejich umělou náhradu v jednoduchém, ale vyhovujícím provedení.

(2) Vojenský nemocenský řád vymezí pojem jednoduchého provedení umělé náhrady chrupu a stanoví bližší podmínky a způsob, jakým se poskytuje umělá náhrada chrupu v jiném než jednoduchém provedení.

§ 14.

Pomoc při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách.

Při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách, které mají nepříznivý vliv na výkon vojenské služby (povolání), poskytuje vojenská správa účastníkům a rodinným příslušníkům potřebné pomocné prostředky, a je-li toho třeba, hradí též náklady na potřebné a účelné výkony a ošetření ve stejném rozsahu jako při ošetřování v nemoci. Podmínky a podrobnosti určí vojenský nemocenský řád.

§ 15.

Pomoc proti neplodnosti.

Účastník a rodinný příslušník mají při neplodnosti nárok na lékařské zjištění její příčiny a na potřebné léčení v rozsahu ustanovení §§ 7 až 9. Podmínky a podrobnosti určí vojenský nemocenský řád.

Dávky peněžitě.

§ 16.

Peněžitě dávky v mateřství.

(1) Porodí-li účastnice nebo rodinná příslušnice, náleží jí na každé dítě porodné 2500 Kčs.

(2) Účastnice uvedená v § 1, odst. 1, č. 1 obdrží peněžitou pomoc v mateřství ve výši nemocenského, které by příslušelo stejně placené zaměstnankyni podle zákona o národním pojištění za dobu 18 týdnů, v nichž došlo k porodu, nevykonávala-li v nich službu. Tato pomoc se neposkytuje za dny, za něž má účastnice nárok na služební platy (služební náležitosti).

(3) Dávka podle odstavce 1 se poskytuje manželce nebo družce účastníkově i tenkrát, když účastník zemřel v době 300 dnů, počítáno zpět od porodu.

§ 17.

Zvláštní výpomoc při sociálních chorobách.

Vojenským nemocenským řádem může být stanoveno, že se osobám postiženým některou sociální chorobou poskytuje zvláštní peněžitá výpomoc ve výši a za podmínek v něm stanovených.

§ 18.

Náhrada za výpomoc v rodině.

(1) Místo výpomoci v rodině podle § 11 může vojenská správa poskytnout peněžitou náhradu v částce 30 Kčs denně.

(2) Peněžitá náhrada se zvyšuje za třetí a za každé další dítě (§ 2) do dokonání 14. roku věku o 10 Kčs denně.

(3) Podrobnosti určí vojenský nemocenský řád.

§ 19.

Pohřebné.

(1) Účastníkům uvedeným v § 1, odst. 1, č. 1 a 2 vypraví vojenská správa při úmrtí v místě posádky svým nákladem jednoduchý pohřeb.

(2) Nepřejí-li si pozůstalí (odstavec 5), aby pohřeb vypravila vojenská správa, nebo zemřela osoba uvedená v odstavci 1 mimo místo své posádky, přispěje vojenská správa pozůstalým na pohřební náklady částkou 5000 Kčs.

(3) Zemře-li mimo dobu branné pohotovosti státu účastník uvedený v odstavci 1 a zařizují-li pozůstalí převoz ostatků, poskytne vojenská správa mimo příspěvek uvedený v předchozím odstavci na náklad na kovovou vložku do rakve částku 500 Kčs, jakož i příspěvek na náklady na dřevěnou rakev a na poplatky v místě převozu a uhradí dopravné po dráze. Podrobnosti stanoví vojenský nemocenský řád.

(4) Pozůstalým po účastnících vojenské nemocenské péče uvedených v § 1, odst. 1, č. 3 až 6 náleží pohřebné v částce 5000 Kčs.

(5) Pohřebné a příspěvky podle předcházejících ustanovení přísluší pozůstalým, kteří vypravili pohřeb. Pozůstalými se rozumějí manžel (druh), manželka (družka), děti, rodiče, děd a bába, sourozenci, tchán, tchýně, zeť a snacha zemřelého.

(6) Nevypravila-li pohřeb některá z osob uvedených v odstavci 5, má nárok na pohřebné

osoba fyzická nebo právnická, která obstarala pohřeb svým nákladem, aniž byla k tomu povinna podle smlouvy nebo podle zákona. Pohřebné se vyplácí v tom případě jen do výše skutečných nákladů za vypravení pohřbu, nejvýše však částkou 2500 Kčs. Na případný rozdíl mají nárok pozůstalí v pořadí uvedeném v odstavci 5, jestliže žili s účastníkem vojenské nemocenské péče v době jeho úmrtí ve společné domácnosti.

(7) Nemajetným manželkám (manželům), družkám (druhům), dětem a rodičům po účastnících uvedených v odstavci 1 může vojenská správa poskytnout úhradu jízdného hromadným dopravním prostředkem v nejnižší třídě z místa pobytu do místa, kde se vojenský pohřeb koná, nežádají-li převoz ostatků. Podrobnosti stanoví vojenský nemocenský řád.

(8) Vypravil-li účastník rodinnému příslušníku pohřeb, náleží mu pohřebné, a to, byl-li zemřelý rodinný příslušník mladší než dvě léta, v částce 500 Kčs, byl-li mladší než čtrnáct let, v částce 1000 Kčs, jinak v částce 1300 Kčs, šlo-li však o zemřelou manželku nebo družku, ve výši 1500 Kčs.

§ 20.

Preventivní péče.

(1) Vojenská správa provádí pro účastníky uvedené v § 1, odst. 1, č. 1 a 2 preventivní péči, po případě se účastní při jejím provádění a podporuje všeobecná a zvláštní opatření této péče podle jednotného celostátního plánu zdravotní péče. U ostatních osob, kterým je poskytována vojenská nemocenská péče, provádí preventivní péči státní zdravotní správa ve spolupráci s vojenskou správou.

(2) Za předpokladů uvedených v odstavci 1 se účastní vojenská správa i všeobecných a zvláštních opatření, jež směřují k odvrácení předčasné invalidity účastníků a rodinných příslušníků a podporuje taková opatření.

(3) Účastníci a rodinní příslušníci jsou povinni podrobit se opatřením směřujícím k provádění péče uvedené v odstavcích 1 a 2.

§ 21.

(1) Při provádění ustanovení § 20, odst. 1 plní vojenská správa zejména tyto úkoly:

a) provádí pravidelné a soustavné prohlídky účastníků vojenské nemocenské péče, uvedených v § 1, odst. 1, č. 1 a 2, zvláště mladistvých a těch, kteří jsou při výkonu vojenské služby (zaměstnání, povolání) ohrožováni na zdraví;

- b) umísťuje účastníky uvedené v § 1, odst. 1, č. 1 a 2, po případě i ostatní osoby, kterým je poskytována vojenská nemocenská péče, ohrožené na zdraví, ve vojenských zotavovných, a to se zvláštním zřetelem k mladistvým, osobám ohroženým nemocemi z povolání a dětem, jejichž zdravotní stav toho vyžaduje;
- c) provádí zdravotní výchovu účastníků uvedených v § 1, odst. 1, č. 1 a 2;
- d) zkoumá nemocnost účastníků uvedených v § 1, odst. 1, č. 1 a 2;
- e) účastní se při zotavovacích akcích pro účastníky a rodinné příslušníky.

(2) Poradenskou zdravotní péči pro účastníky uvedené v § 1, odst. 1, č. 1 a 2 provádí vojenská správa ve spolupráci se státní zdravotní správou podle směrnic, které vydá ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem zdravotnictví.

Společná ustanovení o dávkách vojenské nemocenské péče.

§ 22.

Lékařská služba.

(1) Účastníky uvedené v § 1, odst. 1, č. 1 a 2 a účastníky umístěné ve vojenských invalidovných bezplatně ošetřuje lékař příslušného vojenského útvaru. Jen po jeho doporučení nebo při nebezpečí v prodlení mají tyto účastníci nárok na lékařské ošetřování lékařem svobodně zvoleným ze smluvních lékařů vojenské správy.

(2) Účastníci uvedení v § 1, odst. 1, č. 3 až 6 mají nárok na lékařské ošetřování lékařem svobodně zvoleným ze smluvních lékařů vojenské správy.

(3) Vojenský nemocenský řád může svobodnou volbu lékaře podle předchozích odstavců omezit na volbu mezi lékaři provozujícími praxi v určitém obvodu nebo vzátn změnu lékaře účastníkem vojenské nemocenské péče při téže nemoci na souhlas vojenské správy. Při tom však musí být účastníku zajištěna možnost vyhledat lékařskou pomoc u jiného smluvního lékaře, než který je příslušný podle první věty, ve zvláštních případech stanovených vojenským nemocenským řádem.

(4) Účastníci, kteří se nepodrobí ustanovením odstavců 1 až 3 nebo ustanovením vojenského nemocenského řádu je provádějícím, jsou po-

vinni zaplatit ze svého zvýšené náklady spojené s jejich léčením.

(5) Není-li možno lékařskou pomoc zajistit způsobem uvedeným v odstavcích 1 až 3 pro nedostatek osobních nebo věcných předpokladů, učiní vojenská správa vhodné opatření stran přechodného poskytování lékařské pomoci, pokud překážky trvají. Podrobnosti stanoví vojenský nemocenský řád.

(6) Vojenská správa nehradí náklady vzniklé léčením účastníka na soukromý účet nebo u nepřislušného smluvního lékaře, leč by šlo o případ první pomoci nebo o zvláštní případy stanovené vojenským nemocenským řádem podle odstavce 3 a účastník požádal vojenskou správu o náhradu těchto nákladů. V tomto případě náleží účastníku náhrada do výše částky, kterou by vojenská správa sama zaplatila smluvnímu lékaři.

(7) Ustanovení odstavců 2 až 6 platí i pro rodinné příslušníky.

§ 23.

(1) Na určitý způsob léčení nebo ústavního ošetřování požadovaný účastníkem nebo rodinným příslušníkem není právního nároku. Tím však není dotčeno ustanovení § 7, odst. 1, druhé věty.

(2) Potřebují-li účastníci uvedení v § 1, odst. 1, č. 1 a 2 ústavního léčení, budou zpravidla léčení a ošetřování ve vojenských léčebných a ošetřovacích ústavech a jen v nutných případech v občanských léčebných a ošetřovacích ústavech. Účastníci uvedení v § 1, odst. 1, č. 3 až 6 a rodinní příslušníci uvedení v § 1, odst. 2 mohou být léčení ve vojenských léčebných a ošetřovacích ústavech, je-li dostatek volných míst.

(3) Účastníkům uvedeným v § 1, odst. 1, č. 1 a 2, přiděleným nebo bydlicím v místech, kde je zubní oddělení vojenské nemocnice nebo vojenské zubní ambulatorium, poskytuje se ošetřování chrupu a umělá náhrada chrupu zpravidla v těchto zubních odděleních nebo vojenských zubních ambulatoriích.

§ 24.

(1) Vojenská správa je oprávněna kontrolovat nemocné svými lékaři a dohlížet na ně jinými svými zmocněnci, a to i návštěvami v bytě.

(2) Vzepře-li se nemocný dozoru podle odstavce 1 nebo neřídí-li se ustanoveními

vojenského nemocenského řádu, může mu být peněžité dávka zcela nebo zčásti odepřena. Na tyto následky je nutno nemocného předem upozornit.

§ 25.

Náhrada za dopravu nemocných.

(1) Vojenská správa hradí nutné náklady za dopravu nemocného hromadným dopravním prostředkem do vojenské nemocnice a při nebezpečí v prodlení nebo, jde-li o některý z případů uvedených v § 23, odst. 2, do nejbližší vhodné nemocnice nebo jiného léčebného a ošetrovacího ústavu a zpět. Náklad na dopravu jiným než hromadným dopravním prostředkem se hradí, jen byla-li taková doprava nutná.

(2) Vhodnou nemocnicí je nemocnice, která je tak vybavena, že může poskytnout ošetření odpovídající ustanovení § 7, odst. 1, druhé věty.

(3) Vojenský nemocenský řád stanoví, za jakých podmínek a v jaké výši se hradí mimo případy uvedené v odstavcích 1 a 2 náklady za dopravu do léčebných a ošetrovacích ústavů a lázní.

(4) Vojenská správa hradí za podmínek stanovených vojenským nemocenským řádem nutné náklady za dopravu nemocných k lékaři, k ošetření nařízenému lékařem a k vyšetření, čítajíc v to periodické prohlídky.

Všobecná ustanovení o dávkách.

§ 26.

(1) Vláda může nařízením stanovit odchýlně od předchozích ustanovení výši peněžitých dávek vojenské nemocenské péče.

(2) Ministerstvo národní obrany může v dohodě s ministerstvy sociální péče a financí stanovit vyhláškou v Úředním listě, že se účastníkům nebo rodinným příslušníkům poskytnou mimo dávky podle předchozích ustanovení i jiné dávky sledující účel vojenské nemocenské péče.

§ 27.

Promlčení nároků.

(1) Nárok na peněžité dávky podle tohoto zákona se promlčuje v jednom roce ode dne, kdy vznikne.

(2) Nárok na výplatu jednotlivé splátky opakující se peněžité dávky se promlčuje v jednom roce ode dne její splatnosti.

§ 28.

Způsob výplaty dávek.

Opakující se peněžité dávky se vyplácejí pozadu v obdobích nejvýše 16 dnů.

§ 29.

Nároky na dávky mohou být platně postoupeny nebo zastaveny jen

- a) pro zálohy na napadlé dávky, které oprávněný dostal od zaměstnavatele, obce nebo jiné veřejnoprávní korporace,
- b) pro pohledávky proti oprávněnému z nároku na výživné, a to až do poloviny dávky.

§ 30.

Změna a vrácení dávek.

(1) Změní-li se poměry rozhodné pro vyměření dávky nebo zjistí-li se dodatečně, že dávka byla přiznána na podkladě omylu o skutkových okolnostech, dávka se zvýší, sníží, zastaví nebo odejme. Jde-li o snížení nebo zastavení dávky, nabývá příslušné opatření účinnosti uplynutím období, za které dávka byla již vyplacena. Dávka se však zvýší ode dne, od něhož zvýšení náleží.

(2) Vrácení poskytnutých dávek může být požadováno jen tehdy, přivodil-li účastník nebo rodinný příslušník přiznání či výplatu dávky tvrzením nepravdivých skutkových okolností nebo zatajením závažných skutečností anebo bylo-li soudně zjištěno, že vyloučil poskytnutí dávky trestným jednáním.

§ 31.

Ručení třetích osob za škody.

Má-li účastník, rodinný příslušník nebo pozůstalý po nich nárok na náhradu škody z důvodu, pro nějž byly přiznány dávky, náleží nárok na tuto náhradu vojenské správě až do výše dávek. Plnění takové dávky se považuje za škodu, která byla vojenskou správou přímo způsobena.

§ 32.

Neplatná právní jednání.

Ujednání v neprospěch účastníků a rodinných příslušníků nebo pozůstalých, která jsou v rozporu s tímto zákonem, jsou neplatná.

§ 33.

Nároky vůči třetím osobám.

Nároky, které mají účastníci, rodinní příslušníci a pozůstalí vůči jiným fyzickým nebo právnickým osobám, podpůrným pokladnám, pojišťovnám, příplatkovým ústavům, fondům a jiným podpůrným zaopatřovacím zařízením z téhož důvodu, z něhož vznikl nárok na dávky, nejsou dotčeny, pokud tento zákon nestanoví jinak.

§ 34.

Vojenský nemocenský řád.

(1) Ministerstvo národní obrany vydá v dohodě s ministerstvy sociální péče, zdravotnictví a financí a po slyšení jednotné odborové organizace vojenský nemocenský řád vyhláškou v úředním listě.

(2) Vojenský nemocenský řád upravuje způsob poskytování dávek a povinnosti účastníků, lékařů a ostatních činitelů zdravotnické služby v řízení při poskytování dávek.

(3) Vojenský nemocenský řád upravuje blíže zejména:

- a) podmínky a podrobnosti poskytování ústavního ošetřování (§ 8, odst. 3),
- b) podmínky a způsob zvláštní léčebné péče (§ 9, odst. 1 a 4),
- c) podmínky a podrobnosti o výpomoci v rodině (§ 11),
- d) výši peněžité náhrady místo dětské výbavy (§ 12, odst. 3),
- e) pojem jednoduchého provedení umělé náhrady chrupu a bližší podmínky a způsob, jakým se poskytuje umělá náhrada chrupu v jiném než jednoduchém provedení (§ 13, odst. 2),
- f) podmínky a podrobnosti o pomoci při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách (§ 14),
- g) podmínky a podrobnosti o pomoci proti neplodnosti (§ 15),
- h) podmínky poskytování a výši zvláštní peněžité výpomoci osobám postiženým některou sociální chorobou (§ 17),
- ch) podrobnosti o poskytování náhrady za výpomoc v rodině (§ 18),
- i) podrobnosti o poskytování zvláštních příspěvků vedle pohřebního (§ 19, odst. 3),

j) podrobnosti o úhradě jízdného při účasti nemajetných pozůstalých na pohřbu (§ 19, odst. 7),

k) omezení svobodné volby lékaře (§ 22, odst. 3),

l) možnost vyhledat ve zvláštních případech lékařskou pomoc u jiného smluvního lékaře než příslušného (§ 22, odst. 3),

m) podrobnosti o vhodném opatření vojenské správy stran přechodného poskytování lékařské pomoci (§ 22, odst. 5),

n) podmínky a výši náhrady nákladů za dopravu nemocných do léčebných a ošetrovacích ústavů a lázní (§ 25, odst. 3).

§ 35.

Organizace vojenské nemocenské péče.

(1) Vojenskou nemocenskou péči provádí vojenská správa vojenskými útvary příslušnými podle vojenských předpisů. Vojenský útvar příslušný pro účastníka je též příslušný pro jeho rodinné příslušníky. U osob požívajících odpočivných nebo zaopatřovacích platů a u jejich rodinných příslušníků jsou příslušným vojenským útvarem příslušná doplňovací okresní velitelství.

(2) Ministerstvo národní obrany řídí vojenskou nemocenskou péči podle celostátního plánu zdravotní péče a dozírá na její provádění. Podrobnosti stanoví vojenské předpisy.

(3) Lékaři vykonávajícímu samostatně lékařskou praxi, může úřad příslušný k udělení osvědčení k výkonu lékařské praxe (úřad řídící umístování lékařů) na návrh vojenské správy uložit, aby za podmínek obsažených v § 36 vykonával v obvodu určeném úřadem činnost smluvního lékaře vojenské správy. Úřad vyhoví tomuto návrhu, leč by měl lékař proti tomu závažné důvody.

§ 36.

Podmínky výkonu zdravotnické služby pro vojenskou nemocenskou péči.

(1) Občanští lékaři a ostatní osoby zdravotnické služby (odstavec 5) jsou povinni vykonávat službu pro vojenskou nemocenskou péči podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

(2) Smluvní lékař vojenské správy je povinen léčit účastníky a rodinné příslušníky za odměnu stanovenou podle odstavců 3 a 4. Také lékař, který není ve smluvním poměru k vojenské správě, je oprávněn účtovat za poskytnutí první pomoci účastníku a rodinným příslušníkům jen odměnu stanovenou podle odstavců 3 a 4.

(3) Podmínky služby občanských lékařů, jakož i podmínky, za kterých se občanští lékaři přijímají a propouštějí, stanoví a mění ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvy sociální péče a zdravotnictví po slyšení jednotné odborové organizace vyhláškou v Úředním listě.

(4) Vyhláška upraví zejména:

- a) jak se stanoví odměna za lékařskou pomoc a určuje její výše,
- b) jak rozhoduje o sporech vzniklých při provádění ustanovení odstavců 2 a 3 zvláštní rozhodčí komise, jejíhož předsedu a náměstka předsedy jmenuje ministr národní obrany v dohodě s ministry sociální péče a zdravotnictví. Složení a způsob jednání rozhodčí komise upraví blíže uvedená vyhláška.

(5) Podle obdoby předchozích odstavců je možno po slyšení jednotné odborové organizace vyhláškou stanovit také podmínky pro součinnost občanských lékárníků, dentistů, zkoušených zubních techniků, ošetřovatelek (ošetřovatelů), porodních asistentek, sociálních pracovníků a jiných pomocných sil zdravotnické služby.

§ 37.

Poměr vojenské nemocenské péče k občanským léčebným a ošetrovacím ústavům.

(1) Občanské léčebné a ošetrovací ústavy jsou povinny na poukázku k ústavnímu léčení nebo na poukaz vojenského nebo občanského lékaře přijmout osoby, na něž se vztahuje vojenská nemocenská péče, do ústavního léčení a poskytovat jim potřebné léčení a ošetrování po dobu, po kterou to jejich zdravotní stav vyžaduje.

(2) Poukazu lékaře podle odstavce 1 není třeba, jde-li o onemocnění nakažlivou nemocí, uvedenou v předpisech o potírání přenosných nemocí nebo v předpisech o ochranných opatřeních proti tuberkulóze anebo jde-li o ohrožení života. Poukázka k ústavnímu léčení může být občanskému léčebnému a ošetrovacímu ústavu doručena dodatečně.

(3) Občanský léčebný a ošetrovací ústav je povinen do tří dnů písemně oznámit příslušnému vojenskému útvaru, že přijal nebo propustil ošetrovaného (odstavce 1 a 2). Není-li občanskému léčebnému a ošetrovacímu ústavu tento útvár znám, oznámí věc nejbližšímu posádkovému velitelství, které zařídí, čeho je dále třeba.

(4) Za ústavní ošetrování osob uvedených v odstavcích 1 a 2 v občanských léčebných a ošetrovacích ústavech je vojenská správa povinna hradit ošetrovací výlohy za celou dobu ošetrování podle sazeb stanovených ministerstvem zdravotnictví v dohodě s ministerstvy národní obrany a sociální péče. Ministerstvo zdravotnictví může však v dohodě s ministerstvy národní obrany, sociální péče a financí stanovit jiný způsob úhrady těchto výloh, zejména úhrnkovou částkou.

(5) Občanské léčebné a ošetrovací ústavy nejsou oprávněny požadovat a vymáhat ani na ošetrovaných osobách, které mají nárok na ošetrování v nemoci, ani na osobách, které mají k nim vyživovací povinnost, náhradu ošetrovacích výloh nebo jakékoliv příplatky k nim. Právní jednání odporující tomuto ustanovení jsou neplatná; plnění učiněná v rozporu s tímto ustanovením se považují za učiněná bez právního důvodu.

(6) Náklady na ambulantní ošetrování v občanských léčebných a ošetrovacích ústavech poskytnuté na poukaz vojenské správy, hradí vojenská správa podle platných sazeb.

Náklady na vojenskou nemocenskou péči.

§ 38.

Náklady na vojenskou nemocenskou péči hradí stát.

§ 39.

Dokud ustanovení § 38 nenabude účinnosti, sráží vojenská správa účastníkům uvedeným v § 1, odst. 1, č. 1, písm. d) a č. 3 až 6, důstojníkům a rotmistřům v záloze, konajícím dobrovolnou další činnou službu a dělesloužícím poddůstojníkům na úhradu vojenské nemocenské péče 1% jejich hrubých služebních platů (služebních náležitostí) nebo hrubých odpočívňích (zaopatřovacích) platů. Srážky se zaokrouhlují dolů na celé koruny a vojenská správa je sráží měsíčně při výplatě. Vláda může nařízením změnit výši příspěvku a stanovit jinak základnu pro jejich vyměňování.

§ 40.

Berní úlevy.

(1) Písemnosti, jichž je třeba ve věcech vojenské nemocenské péče k založení, upravení nebo projednání právních poměrů mezi vojenskou správou s jedné strany a účastníky, rodinnými příslušníky, občanskými lékaři, ostatními osobami zdravotnické služby (§ 36, odst. 5) nebo občanskými léčebnými a ošetrovacími ústavu se strany druhé, jsou osvobozeny od poplatků.

(2) Dávky podle tohoto zákona jsou osvobozeny od daní.

§ 41.

Spolupůsobení veřejných korporací, ústavů a podniků.

Veřejné korporace, ústavy a podniky jsou povinny vyhovět v mezích své působnosti žádostem, které vojenská správa pro účely vojenské nemocenské péče na ně vznese, podporovat při tom i jinak vojenskou správu a podávat jí bezplatně oznámení potřebná k provádění vojenské nemocenské péče a pro její správu.

§ 42.

V ý m ě r y.

(1) Rozhodnutí orgánů uvedených v § 35, odst. 1, určená stranám, doručují se písemně výměrem.

(2) Výměr o účasti ve vojenské nemocenské péči se vydává jen tehdy, vyžádal-li si účastník nebo rodinný příslušník výslovně jeho vydání nebo popřela-li vojenská správa účast.

(3) Výměr o dávce se nevydává, přiznává-li vojenská správa žádanou dávku. Výměr o odnětí dávky se nevydává, nežádá-li oprávněná osoba o jeho vydání do třiceti dnů poté, kdy jí byla dávka odňata.

(4) Výměr o odepření, odnětí, zastavení nebo snížení dávky musí obsahovat odůvodnění.

(5) Výměr musí obsahovat poučení o oprávněných prostředcích. Nesprávné poučení nemůže být straně na újmu. Bylo-li straně dáno nesprávné poučení nebo nebylo-li jí dáno poučení vůbec, stává se výměr pravoplatným, nebylo-li mu odporováno do šesti měsíců po doručení.

Uplatnění nároku.

§ 43.

(1) O nároku na dávku podle tohoto zákona se rozhoduje na žádost oprávněné osoby nebo jejího zástupce. Nezletilec dosáhnoucí osmnácti let může svůj nárok uplatnit sám. Místo zákonného zástupce nezletilce mohou uplatňovat nárok také komise okresní péče o mládež, pečují-li o nezletilce.

(2) Oprávněná osoba uplatňuje nárok na dávky u příslušného vojenského útvaru (§ 35, odst. 1).

(3) Vojenská správa může požadovat, aby žadatel o dávku předložil potřebné doklady, a je-li nárok na dávku podmíněn určitým jeho zdravotním stavem, může provést lékařské vyšetření.

§ 44.

Zemře-li osoba, která má nárok na dávky, po uplatnění nároku, vstupují do dalšího řízení a nabývají nároku na částky splatné do dne smrti oprávněného postupně manžel, manželka, děti, otec, matka, družka a sourozenci, jestliže žili s oprávněným v době jeho smrti ve společné domácnosti. Podmínka společné domácnosti nemusí být splněna u dětí, které mají nárok na sirotčí důchod.

§ 45.

Občanské léčebné a ošetrovací ústavy i kliniky jsou povinny na požádání vojenské správy provést příslušné vyšetření zdravotního stavu osob uplatňujících nárok na dávky podle tohoto zákona, podávat o tom dobrodzání a vydávat opisy chorobopisů (zprávy o průběhu nemoci), jichž je třeba k zjištění nároku na dávky podle tohoto zákona. Výši a způsob úhrady za tyto úkony určí ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvy národní obrany a sociální péče po slyšení jednotné odborné organizace.

§ 46.

Opravné prostředky.

(1) Z výměru je možno podat odvolání k ministerstvu národní obrany do třiceti dnů po dni doručení výměru u vojenského útvaru, který jej vydal. Odvolání, které bylo podáno po uplynutí odvolací lhůty, třeba odmítnout z moci úřední.

(2) Ministerstvo národní obrany výměr buď potvrdí, změní nebo zruší, po případě nařídí doplnit řízení a vydat výměr nový.

(3) Rozhodnutí o odvolání musí být doručeno stěžovateli písemně v plném doslovném znění na písemné potvrzení.

(4) Ministr národní obrany může zmocnit vyšší vojenská velitelství se správní působností, aby o odvoláních z výměrů rozhodovala s konečnou platností sama, nejde-li o výměry, které vydají tato velitelství sama nebo ministerstvo národní obrany. V konečných rozhodnutích, která vydají na podkladě takového zmocnění některá vyšší velitelství se správní působností, musí být výslovně uvedeno, že jde o rozhodnutí konečná.

Ustanovení trestní.

§ 47.

Pro správní přestupek bude potrestán, nejde-li o čin přísněji trestný,

- kdo v řízení o dávkách učiní úmyslně nebo z nedbalosti nepravdivou výpověď o okolnostech, které mohou mít vliv na rozhodnutí;
- kdo dosáhne dávky předstíráním;
- kdo požaduje, ač k tomu není oprávněn, poskytnutí téže dávky z téhož právního důvodu u několika vojenských útvarů, aby vylákal totéž plnění několikrát;
- kdo nevyhoví povinnosti uložené mu podle tohoto zákona.

§ 48.

(1) Přestupky podle § 47 se trestají podle míry zavinění a podle výše způsobené škody pokutou až do 15.000 Kčs a pro případ nedobytnosti náhradním trestem vězení až do jednoho měsíce.

(2) Přestupky podle § 47 trestají okresní národní výbory, jde-li o osoby podléhající trestní pravomoci těchto úřadů, a pro řízení platí předpisy o trestním řízení správním. Pro osoby podrobené vojenské kázeňské pravomoci platí ustanovení zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb., o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, ve znění zákonů jej měnících a doplňujících.

(3) Z nálezu se lze odvolat do patnácti dnů. Rozhodnutí o odvolání má konečnou platnost.

§ 49.

Trestnost přestupků uvedených v § 47 pomíjí

- odčinil-li pachatel závalu, kterou způsobil trestným činem, dříve než se dověděl, že proti němu bylo zavedeno trestní řízení;
- promlčením.

§ 50.

(1) Přestupky podle § 47 se promlčují, nebylo-li zavedeno trestní řízení proti pachateli v šesti měsících ode dne, kdy přestala činnost (jednání nebo opominutí) náležející ke skutkové podstatě přestupku. Nastal-li výsledek náležející ke skutkové podstatě teprve později, počíná lhůta od této doby.

(2) Uložený trest se promlčuje ve třech letech ode dne, kdy nález nabyl právní moci. Promlčení se staví po dobu, po kterou byl povolán odklad výkonu trestu.

Přechodná ustanovení.

§ 51.

Věcné i opakující se peněžité dávky vojenské nemocenské péče se poskytují podle tohoto zákona od 1. října 1948 i tehdy, napadla-li dávka dříve.

§ 52.

Peněžité dávky v mateřství se poskytují podle tohoto zákona, i když nastal porod v době od 15. srpna 1948 do 1. října 1948. Peněžítými dávkami se tu rozumějí také peněžité náhrady za naturální dávky při porodu.

§ 53.

(1) Jestliže osoby, které teprve tímto zákonem budou podrobeny vojenské nemocenské péči, nebo jejich rodinní příslušníci sjednali před 1. říjmem 1948 se soukromými (smluvními) pojišťovnami pojistné smlouvy o pojištění pro případ nemoci nebo mateřství, zanikne smlouva o tomto pojištění bez výpovědi, oznámí-li pojistník do 31. března 1949 smluvní pojišťovně doporučeným dopisem, že ruší tuto smlouvu. Smlouva se ruší prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni doručení oznámení. Pojistník může se stejným účinkem zrušit takovým oznámením smlouvy o soukromém pojištění na pohřebné, které byly sjednány v oboru soukromého (smluvního) nemocenského pojištění.

(2) Soukromá pojišťovna, se kterou pojistník zrušil smlouvu podle odstavce 1, je povinna odškodnit pojistné případy nastalé do dne zániku smluvního pojištění, budou-li takové nároky ohlášeny smluveným způsobem.

Závěrečná ustanovení.

§ 54.

Všechny předpisy odporující ustanovením tohoto zákona pozbývají platnosti.

§ 55.

Rodinnému příslušníku osoby konající vojenskou činnou službu, na něhož se nevztahuje ustanovení § 1, odst. 2 a který není sám pojištěn pro případ nemoci a mateřství podle zákona o národním pojištění, poskytuje Ústřední národní pojišťovna dávky nemocenského pojištění o dávkách náležejících rodinným příslušníkům; v případě úmrtí takového rodinného příslušníka poskytne Ústřední národní pojišťovna osobě konající vojenskou činnou službu pohřebné podle § 49, odst. 3 zákona o národním pojištění. Tyto dávky poskytuje Ústřední národní pojišťovna i po skončení vojenské činné služby po dobu, po kterou osoba konavší vojenskou činnou službu má nárok na dávky z vojenské nemocenské péče. Náklady s tím spojené hradí Ústřední národní pojišťovně stát čtvrtletně pozadu úhrnou částkou, kterou každoročně stanoví ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a národní obrany a po slyšení Ústřední národní pojišťovny.

§ 56.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. října 1948, s výhradou ustanovení § 38, jež nabývá účinnosti dnem, který stanoví vláda nařízením; zákon provede ministr národní obrany v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

arm. gen. Svoboda v. r.

237.

Zákon

ze dne 7. října 1948,

jmž se stanoví podmínky, za kterých lze některým osobám udělit oprávnění k vykonávání zubní techniky.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Osobám nastoupivším po skončení povinné školní docházky do učení živnosti zubotechnické po 6. květnu 1920 do 28. července 1934 lze udělit podle § 7 oprávnění k samostatnému vykonávání zubní techniky v rozsahu § 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb., o zubním lékařství a zubní technice, ve znění zákona ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb., a výjimkou oprávnění rovnatí zuby a chrup (orthodontie), jestliže

- a) jsou u nich splněny všeobecné podmínky pro nabytí koncesované živnosti stanovené živnostenským řádem (zákonem) ve znění předpisů jej měnících a doplňujících,
- b) jsou státně spolehlivé,
- c) vyučily se živnosti zubní techniky v učební době, která trvala nejméně 3 roky, u odborného zubního lékaře nebo u praktického lékaře, který vykonával zubní praxi, nebo u dentisty (zkoušeného zubního technika, zubního technika), ve státním ústavu pro zubní lékařství, na zubních klinikách nebo v zubním ambulatoriu nositele veřejnoprávního sociálního pojištění, ve vojenských nemocnicích nebo vojenských zubních ambulatoriích,
- d) byly po vyučení činny nejméně po 9 let v oboru zubní techniky u osob, v ústavech, na klinikách nebo v ambulatoriích uvedených pod písm. c) nebo ve vlastnosti národního správce nebo náměstka podle § 55 živnostenského řádu (§ 71 živnostenského zákona), z toho nejméně 3 roky jako pomocné síly laboratorní u odborného zubního lékaře nebo u praktického lékaře, který vykonával zubní praxi; do doby této činnosti se započítává též doba obdobné činnosti osobám, na něž se vztahuje zákon ze dne 19. prosince 1946, č. 255 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a některých jiných účastnících národního boje za osvobození, konané v době stanovené v § 15 uvedeného zákona, a

e) prokáží zkouškou vykonanou podle tohoto zákona potřebné znalosti a zručnosti v oboru zubní techniky.

§ 2.

Osobám, u nichž jsou jinak splněny podmínky stanovené v § 1, písm. a) až e), které však nebyly činny po 3 roky jako pomocné laboratorní síly u odborného zubního lékaře nebo u praktického lékaře, jenž vykonával zubní praxi [§ 1, písm. d)], lze udělit podle § 7 povolení k zaměstnání ve veřejné správě zdravotní, v zubních ambulatoriích ústřední národní pojišťovny nebo ve vojenských zubních ambulatoriích.

§ 3.

(1) Pro vykonávání zkoušek podle § 1, písm. e) zřídí ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvem školství, věd a umění při universitních zubních klinikách v Praze a v Bratislavě, jakož i při státním ústavu pro zubní lékařství v Praze potřebný počet zkušebních komisí, jejichž členy jmenuje ministr zdravotnictví.

(2) Každá komise se skládá ze zástupce ministerstva zdravotnictví jako předsedy, ze tří zkušebních komisářů vybraných v dohodě s ministerstvem školství, věd a umění z učitelů a asistentů lékařských fakult, nebo vybraných z učitelů a asistentů státního ústavu pro zubní lékařství a jednoho přísedícího z řad žadatelů přihlášených ke zkouškám, který již zkoušku úspěšně vykonal, navrženého jednotnou odborovou organizací, který má hlas poradní.

§ 4.

(1) Zkouška je písemná, ústní a praktická.

(2) Předmětem zkoušky jsou veškeré výkony na zubech a chrupu v rozsahu uvedeném v § 1 a k nim potřebné znalosti theoretické.

(3) Zkušební řád vydá ministerstvo zdravotnictví vyhláškou v Úředním listě.

§ 5.

(1) Tento zákon se vztahuje s výjimkami uvedenými v odstavcích 2 a 3 jen na osoby, které již podaly přihlášku ke zkoušce podle vládního nařízení ze dne 26. dubna 1946, č. 106 Sb., kterým se provádí § 9, odst. 4 zákona

ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb., o zubním lékařství a zubní technice, ve znění zákona ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb. Doplnění dokladů je přípustné.

(2) Nemohli-li někdo bez své viny podati přihlášku uvedenou v odstavci 1, může ministerstvo zdravotnictví přijmouti jeho dodatečnou přihlášku, která však musí býti podána nejpozději do 3 měsíců ode dne vyhlášení tohoto zákona.

(3) Na Slovensku je nutno podati přihlášku ke zkoušce u pověřenectva zdravotnictví nejpozději do 3 měsíců po vyhlášení tohoto zákona.

(4) Přihlášky žadatelů přezkoumá, nevyhovující zamítne a pořadí vyhovujících žadatelů pro povolávání ke zkouškám určí zvláštní komise při ministerstvu zdravotnictví, do které povolá ministerstvo zdravotnictví též jednoho zástupce za lékařské komory, jednoho zástupce z řad žadatelů navrženého jednotnou odborovou organizací a jednoho zástupce ústřední národní pojišťovny. Pro Slovensko bude zřízena obdobná komise při pověřenectvu zdravotnictví.

(5) Při určení pořadí pro povolávání ke zkouškám mají přednost žadatelé, na něž se vztahuje zákon č. 255/1946 Sb., jinak žadatelé věkem starší.

(6) Kandidát je povinen před zkouškou zaplatiti u ministerstva zdravotnictví (na Slovensku u pověřenectva zdravotnictví) zkušební taxu a pojistné za pojištění povinného ručení a úrazu. Ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvem financí a nejvyšším úřadem cenovým stanoví výši zkušební taxy a způsob jejího rozdělení a určí náhrady za ztrátu času pro neúřední členy komisí zřízených podle odstavce 4.

(7) Nedostaví-li se kandidát ke zkoušce bez řádně odůvodněné omluvy, propadají taxy uvedené v odstavci 6 ve prospěch státní pokladny. O tom, je-li tu řádný omluvný důvod, rozhodne ministerstvo zdravotnictví. Kdo se třikrát nedostaví, nebude již ke zkoušce připuštěn.

§ 6.

(1) O průběhu zkoušky se sepíše zápis, v němž se zejména uvede, že kandidát

- a) při zkoušce obstál, nebo
- b) že při zkoušce neobstál.

(2) Výsledek zkoušky se určí většinou hlavů zkušebních komisařů, při čemž se posuzují celkové znalosti kandidátovy.

(3) Kandidátům, kteří při zkoušce obstáli, vydá zkušební komise vysvědčení podle vzoru, jenž je přílohou tohoto zákona. Před vydáním vysvědčení zaplatí kandidát mimo předepsaný kolkový poplatek taxu do státní pokladny za vysvědčení ve výši stanovené ministerstvem zdravotnictví v dohodě s ministerstvem financí a nejvyšším úřadem cenovým.

(4) Zkoušku lze opakovati nejvýše dvakrát, a to vždy na tomtéž ústavě nebo klinice. Opravné zkoušky se konají, jakmile budou všichni kandidáti po prvé vyzkoušeni, a to v pořadí platném pro kandidáty při prvních zkouškách.

§ 7.

(1) Osobě, která splnila podmínky stanovené v § 1, udělí krajský národní výbor na její žádost po slyšení jednotné odborové organizace a Ústřední národní pojišťovny oprávnění uvedené v § 1 pro stanoviště, kde je toho potřebí ve veřejném zdravotním zájmu podle jednotného celostátního plánu zdravotní péče. Krajský národní výbor uloží oprávněné osobě, aby ve svém stanovišti převzala především pracovní závazek vůči veřejné zdravotní správě. Ustanovení §§ 196 a 197 zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 99 Sb., o národním pojištění, § 35, odst. 3 a § 36 zákona ze dne 7. října 1948, č. 236 Sb., o vojenské nemocenské péči, jakož i § 8, odst. 4, 5 a 6 zákona ze dne 28. června 1929, č. 114 Sb., o výkonu lékařské praxe, ve znění zákona ze dne 7. dubna 1948, č. 81 Sb., platí obdobně pro osoby, které žádají o udělení nebo kterým bylo uděleno oprávnění podle věty první.

(2) Osobě, která splnila podmínky stanovené v § 2, udělí krajský národní výbor na její žádost po slyšení jednotné odborové organizace a Ústřední národní pojišťovny některé z povolení uvedených v § 2 pro působiště, kde je toho potřebí ve veřejném zdravotním zájmu.

(3) Změna stanoviště nebo působiště se povoluje za podmínek uvedených v odstavci 1 nebo 2, je-li toho třeba ve veřejném zdravotním zájmu.

(4) Nezahájí-li oprávněný bez důležitých důvodů výkon zubní techniky v určeném sta-

novišti nebo působišti do 3 měsíců od doručení výměru podle odstavce 1, 2 nebo 3, odejme krajský národní výbor oprávnění (povolení) mu udělené.

(5) Oprávnění (povolení) udělené podle odstavce 1, 2 nebo 3 smí býti vykonáváno jen osobně.

§ 8.

(1) Osoby, které splnily podmínky uvedené v § 1 nebo v § 2, smějí užívatí toliko označení „zkoušený zubní technik“.

(2) Osoby uvedené v § 7, odst. 1 nesmějí přijímatí učně; smějí však zaměstnávatí pomocné laboratorní síly.

(3) Pokud se v tomto zákoně nestanoví jinak, platí pro oprávnění udělené podle § 7, odst. 1 a pro jeho výkon ustanovení živnostenského řádu (živnostenského zákona) ve znění předpisů jej měnících a doplňujících.

§ 9.

(1) Zkoušky vykonané podle vládního nařízení č. 106/1946 Sb. se považují za zkoušky vykonané podle tohoto zákona.

(2) Zkoušku lze opakovati jen dvakrát, při čemž se za opravné zkoušky podle tohoto zákona považují i opravné zkoušky podle vládního nařízení č. 106/1946 Sb.

§ 10.

Jednání a opominutí přičící se ustanovením tohoto zákona trestá okresní národní výbor, nejde-li o čin přísněji trestný, pokutou do 25.000 Kčs nebo trestem na svobodě do 3 měsíců nebo oběma těmito tresty. Zároveň s pokutou se vyměří pro případ nedobytnosti náhradní trest na svobodě podle míry zavinění do 3 měsíců. Vyměří-li se oba tresty zároveň, nesmí trest na svobodě spolu s náhradním trestem na svobodě přesahovati dobu 6 měsíců.

§ 11.

Tímto zákonem zůstává nedotčeno konání zkoušek a udělení koncesí a oprávnění podle §§ 2 a 3 zákona č. 303/1920 Sb. ve znění zákona č. 171/1934 Sb., jakož i koncese již udělené.

§ 12.

Zrušují se vládní nařízení č. 106/1946 Sb. a vládní nařízení ze dne 21. února 1940, č. 44 Sl. z., o zvláštních podmínkách pro udělení oprávnění živnosti zubní techniky.

§ 13.

Dokud krajské národní výbory nepočnou vykonávat svou působnost ve věcech upravených tímto zákonem, vykonávají ji zemské národní výbory, na Slovensku pověřenectvo zdravotnictví.

§ 14.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr zdravotnictví v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Plojhar v. r.

Příloha k § 6, odst. 3 zákona č. 237/1948 Sb.

Zkušební komise pro zkoušky podle § 3 zákona ze dne 7. října 1948, č. 237 Sb., jímž se stanoví podmínky, za kterých lze některým osobám udělit oprávnění k vykonávání zubní techniky.

VYSVĚDČENÍ

Pan paní-slečna

narodený (á)

bytem v

obstál(a) při zkoušce podle § 4 zákona č. 237/1948 Sb., a je oprávněn(a) užívati označení „zkušební zubní technik“.

V dne 194

.....
předseda zkušební komise.

.....
zkušební komisař.

.....
zkušební komisař.

.....
zkušební komisař.

.....
Razítko:
.....

238.

**Vládní nařízení
ze dne 19. října 1948,**

jímž se provádějí některá ustanovení zákona
o státním soudu.

Vláda republiky Československé nařizuje
podle zákona ze dne 6. října 1948, č. 232 Sb.,
o státním soudu:

§ 1.

(1) Do konce měsíce října každého roku
předloží krajské národní výbory ministerstvu
spravedlnosti návrhy na jmenování soudců
z lidu pro příští kalendářní rok.

(2) Za soudce z lidu navrhne každý kraj-
ský národní výbor z osob bydlících v jeho ob-
vodu vždy alespoň patnáct, z toho třetinu
z osob práva znalých. Za osobu práva znalou
se považuje osoba, která dokončila studium na
právníké fakultě některé tuzemské univer-
sity úspěšným složením všech teoretických
státních zkoušek nebo dosažením doktorátu
práv.

(3) Ve lhůtě uvedené v odstavci 1 předloží
ministerstvo národní obrany vládě návrhy na
jmenování soudců z lidu z vojenských osob
v činné službě.

§ 2.

(1) Soudci z lidu, který vykonal svou po-
vinnost, přísluší, nebydlí-li v místě, kde státní
soud zasedal, náhrada skutečně vzniklých
jízdních výloh, a to v nejvyšší částce rovna-
jící se jízděmu veřejnými dopravními pro-
středky o pravidelných spojích II. třídy vo-
zové nebo II. třídy lodní, jakož i náhrada za
nocleh a stravu v nejvyšší částce 100 Kčs
denně.

(2) Kromě náhrady hotových výloh podle
odstavce 1 přísluší soudcům z lidu presenční
platy, a to:

1. trvalo-li zasedání nejvýše pět hodin,
částka 60 Kčs,

2. trvalo-li zasedání déle než pět hodin,
částka 100 Kčs za každý den zasedání.

(3) Prokáže-li soudce z lidu, že byl zkrácen
na mzdě (služebním platě) o částku vyšší, než
kolik činí presenční plat, má nárok na dopla-
tek až do výše prokázané ušlé mzdy (služeb-
ního platu).

§ 3.

Soudcové z lidu z řad občanských osob nosí
při hlavním přelíčení tmavý občanský šat,
soudcové z lidu z řad vojenských osob v činné
službě služební stejnokroj.

§ 4.

(1) Dokud nepočnou působit krajské ná-
rodní výbory (§ 43 zákona), předloží návrhy
podle § 1, odst. 1 zemské národní výbory a
pověřenectvo vnitra.

(2) Za soudce z lidu navrhne každý zemský
národní výbor a pověřenectvo vnitra z osob
bydlících v jejich obvodu vždy alespoň pat-
náct z obvodu každého krajského soudu, z toho
třetinu z osob práva znalých.

(3) Návrhy na jmenování soudců z lidu na
zbytek kalendářního roku 1948 předloží zem-
ské národní výbory a pověřenectvo vnitra mi-
nisterstvu spravedlnosti na jeho vyzvání ve
lhůtě jím určené.

§ 5.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vy-
hlášení; provede je ministr spravedlnosti
v dohodě s ministry národní obrany, vnitra
a financí.

Zápotocký v. r.

Dr. Čepička v. r.